MIELIPIDE

Paikallisesti ja maakunnallisesti tuotettu energia, polttoaineet ja lämpö ovat asioita, joita kannattaa viedä eteenpäin. **MERJA KYLLÖNEN VIERASKOLUMNISSAAN**

LUKIJALTA

Reilumpi kauppa auttaisi tuottajaa

KIMMO HAIMI

Kun tuottaja ja kuluttaja kohtaavat ilman välikäsiä, maksettu hinta kilahtaa vain ja ainoastaan tuottajan kukkaroon, Antti Tomminen kirjoittaa.

Kotimaisen ruuantuotannon ongelmat tiivistyvät seuraavasti: Raaka-aineiden tuottaja – joka siis useimmiten tekee suurimman osan työstä – saa varsinaisen tuotteen hinnasta pienimmän siivun. Valtaosan tuotosta käärivät kauppa ja ruokateollisuus.

Kritiikistä huolimatta tuottajahinnat ovat laskeneet viime vuosina yhä jyrkemmin, ja tilannetta voi kuvata vähintäänkin ristiriitaiseksi.

Lähiruokakeskustelu on vihdoin nostanut tapetille uuden näkökulman pientuottajien ahdingon ratkaisemiseksi. Kun tuottaja ja kuluttaja kohtaavat ilman välikäsiä, maksettu hinta kilahtaa vain ja ainoastaan tuottajan kukkaroon.

Lähiruokarenkaat eivät voi kuitenkaan ratkaista ongelmaa kokonaisvaltaisesti. Tarvitsemme uudenlaista lainsäädäntöä.

Tällä hetkellä ruuantuotannon ja valtion suhde on karrikoidusti nurinkurinen.

Valtio tukee rahallisesti viljelijöitä ja tuottajia. Se vaatii vastapainoksi tuotannon säädösten noudattamista mutta ei varmista millään tavoin tuottajan tulotasoa.

Tuemme siis tuotantoa, jonka haluamme pysyvän ympäristölle ja esimerkiksi tuotantoeläimille kestävällä tasolla, mutta emme huolehdi siitä, saako tuottaja lopulta työstään palkkaa.

Kansainvälisesti merkittävään asemaan noussut ajatus reilusta kaupasta ei toteudu. Emme ole syyttä huolissamme kotimaisen ruuan puolesta.

Joka vuosi noin tuhat tilaa lopettaa toimintansa, ja samalla ainakin tuhat työpaikkaa katoaa. Tuotanto siirtyy yhä suurempiin yksiköihin pientuotannon sijaan, jotta toiminta olisi edes jossain määrin kannattavaa.

Tuottajien oma jaksaminen on vaakalaudalla, ja toiveet kestävästä ja eettisestä tuotannosta jäävät sivurooliin.

Ratkaisun avaimet ovat lainsäätäjien käsissä. Jos haluamme kotimaista, kestävästi ja eettisesti tuotettua ruokaa, meidän on oltava valmiita muuttamaan järjestelmää siten, että raaka-aineiden tuottajat eivät ole yksinomaan valtion tuen varassa.

Kotimaisen ruuan kilpailukykyä on mahdollista parantaa paitsi puuttumalla tuottajahintojen määräytymiseen, myös veropolitiikalla, joka suosii kotimaista ulkomaisen sijaan.

Tasapaino on mahdollista saavuttaa, jos uskallusta muun muassa ruokakeskittymien monopoliaseman haastamiseen löytyy.

Antti Tomminen
lähiruoka-aktiivi
Nokia

Hyljearmeija ahmii arvokalat

Suomen Kuvalehti (SK 17.4.) julkaisi kalastaja Pentti Linkolan kokemuksia ja havaintoja muun muassa kalastuksen nykytilasta. Suosittelen lukemaan.

Siihen liittyen tässä on joitain RKTL:n tietoja viime vuosien lohen, siian ja kuhan kalastuksesta Itämeressä: Suomen lohikiintiö vuodelle 2015 oli noin 100 000 kappaletta. Kuka näitä kaloja syö ja kenelle niistä riittää? Toisaalta RKTL julkaisi Itämeren kala-ahmattien, hylkeiden, lukumäärän. Hylkeitä oli laskennassa todettu olevan noin 30 000.

Tutkimus osoittaa, että täysikasvuinen hylje syö noin kahdeksan kiloa kalaa päivässä. Jos ajatellaan, että hylje aterioi 300 päivänä vuodessa, dieettipäiviä olisi noin 60.

Turun saaristossa jäljellä olevien muutaman ammattikalastajan mukaan hylje valitsee tarkoin syötävänsä. Lohi on parasta riippumatta siitä, onko siltä rasvaevä leikattu vai ei.

Toisena on kuha ja kolmantena siika. Linkolan mainitsemat herkut hauki ja lahna eivät kelpaa muuten kuin äärimmäisessä hädässä, kun parempaa ei ole saatavissa kalastajien pyydyksistä.

On helppo laskea, kuinka paljon hyljekanta verottaa vuosittain parasta Itämeren kalakantaa: kun 30 000 hyljettä syö kahdeksan kiloa kalaa 300 päivänä vuodessa, kalaa tarvitaan yhteensä 72 000 000 kiloa.

Siitä riittäisi jokaiselle suomalaiselle noin 13,5 kiloa.

Nyt säännellään kalastajien mahdollisuutta kalastukseen. Ahmatit ovat suojeltuja.

Kalastaja Linkola mainitsi, että sotien jälkeen oli kaikilla vapaa kalastusoikeus, eivätkä silloinkaan kalat loppuneet. Jos sallittaisiin vapaa hylkeiden metsästys, niin käsitykseni mukaan hyljekannalle ei tapahtuisi mitään merkittävää muutosta.

Tänään maassa ei ole kuin muutama henkilö, joka taitaa hylkeen metsästyksen. Ovatko hylkeetkin, kuten Linkola mainitsi, kalastuksesta mitään ymmärtämättömien erityisessä suojeluksessa?

Perämeren kalastajat ihmettelevät, miksi ei kutujokiin nouse lohia niin kuin ennen. Miten niitä riittäisikään Perämerelle saakka edellä mainitun hyljearmeijan ohi?

Uudella hallituksella on tässäkin tehtävää valmiina odottamassa.

Markku Järvinen
Parainen

Biotalouden oltava kestävällä pohjalla

Julkisessa keskustelussa on todettu, että biotalous tarkoittaa merkittävää raakapuun käytön lisääntymistä. Metsäsektori on huolissaan kotimaisen puun riittävyydestä kasvavan biotalouden tarpeisiin.

Huoli ei ole tuulesta temmattu, etenkin kun biotaloutta hahmotellaan pitkälti nykyisten tuotantoprosessien pohjalta. Biotalous voi kuitenkin olla paljon enemmän kuin mitä nyt rohkenemme ajatella.

Biotalouteen kuuluu biopohjaisten raaka-aineiden lisäksi kaiken materiaalin kierrättäminen sekä ekotehokkaat tuotantoprosessit. Biotaloudessa oleellista on tehdä enemmän vähemmällä.

Jalostusasteen nostaminen on hyvä tavoite – arvokas raaka-aine kannattaa hyödyntää täysimääräisesti.

Vaikka metsäala on hakenut aktiivisesti ratkaisuja ekologisen kestävyyden parantamiseen, tehtävää on vielä paljon. Metsien hoitoon täytyy soveltaa malleja, joissa talousmetsien monimuotoisuus vahvistuu nykyisestä.

Uudet pehmeämmät metsätalouden menetelmät ja metsien FSC-sertifiointi tarjoavat konkreettisia keinoja metsien käytön kestävyyden parantamiseen.

Metsäpalvelujen tarjonta perustuu kaavalle, jossa metsänomistajia aktivoidaan taloudellisilla argumenteilla. Tosiasiassa vain viidennes metsänomistajista hakee metsistään välitöntä tuloa.

On tärkeää, että metsiensä ekologisia ja sosiaalisia arvoja vaaliva metsänomistaja saa itselleen sopivaa palvelua.

On hienoa, että biotalouden edistäminen on saavuttanut laajan hyväksynnän. Seuraavalla hallituskaudella täytyy käydä aktiivista keskustelua kestävän biotalouden edistämisen konkreettisista keinoista.

Anniina Kostilainen
metsänhoitaja
Timo Juurikkala
erityisopettaja
Kirjoittajat ovat vihreiden poliitikkoja Vantaalta.

Sähköinen hakuko edistyksellistä?

Maaseutuvirasto hehkuttaa sähköisen hakemisen suosiota. Suosio ei johdu ainakaan palvelun toimintavarmuudesta.

”Varmasti toimivan” sähköisen haun piti aueta jo 31. maaliskuuta, mutta kuinka kävi? Vuoden takainen kuvio toistui.

Suuri päivä koitti vihdoin 15. huhtikuuta. Aamukymmeneltä järjestelmä meni nurin. Se aukesi uudelleen kello 13, mutta lakkasi toimimasta kello 16. Saadun tiedon mukaan sen piti aueta perjantaina 17. huhtikuuta.

Viljelijöitä avustavan henkilön sanavarasto ei ole enää painokelpoista. Enpä lukisi kovin suureksi ansioksi sitä, että järjestelmän monimutkaisuuden vuoksi on pakko tehdä sähköisiä hakemuksia.

Paperisten hakemusten tekijöille on rakennettu niin monta epävarmuustekijää ja virhemahdollisuutta, että rohkeus loppuu.

Eli tee sähköinen hakemus tai itke ja tee. Voisiko asioita kehittää jollakin muulla mentaliteetilla?

> Tee sähköinen hakemus tai itke ja tee.
> **TARJA KYTÖLÄ**

Tarja Kytölä
Konnevesi

Vastaus Heikki Suopellolle

Kiitos kirjoituksestasi 17.4. MT:n yleisönosastolla. On mukavaa huomata, että myös muut kuin maidontuottajat ovat huolissaan maitoalan ja erityisesti Hämeenlinnan Osuusmeijerin tulevaisuudesta.

En pysty ottamaan kantaa siihen, mikä on Suomen vanhanaikaisin meijeri, koska en ole vieraillut kaikissa. Sen tiedän, että Hämeenlinnan Osuusmeijerin rakennuksiin ja laitteisiin on kymmenen viime vuoden aikana investoitu reilut 20 miljoonaa euroa.

Olemme kyllä hallintoneuvostossa pohtineet kaikkia sinun antamiasi neuvoja ja uhkakuvia ja tulleet siihen tulokseen, ettemme tarvitse enempää kilpailua Suomen maitomarkkinoille. Siksi rakennamme tulevaisuuttamme Arla-Suomen kumppanina ja luotamme heidän resursseihinsa niin tuotekehityksessä kuin markkinoinnissakin.

Tämä linja on myös tuottanut tulosta, sillä olemme vuosittain maksaneet valtakunnan keskihinnan ylittävää maidonhintaa ja saaneet viiden viime vuoden aikana 21 uutta maidontuottajaa muista meijereistä.

Hyvää jatkoa sinulle sinne rekan rattiin, ja tervetuloa Hämeenlinnan Osuusmeijerille.

Janne Näsi
Hämeenlinnan Tuuloksesta

Paras sato ei takaa parasta tulosta

Maaseudun Tulevaisuuden Suomalainen maaseutu -liitteessä (MT15.4.) käsiteltiin säilörehun satotason vaikutuksia maitotilojen kannattavuuteen. Kirjoitus oli otsikoitu: Suuri säilörehusato kannattavuuden avain.

Maatalousyritysten kannattavuus ja maksuvalmius – ja niihin liittyvät ongelmat – ovat tällä hetkellä yleinen puheenaihe. Ongelmiin haetaan ratkaisuja useissa keskusteluissa ja kirjoituksissa.

Valitettavan monessa tapauksessa maatalousyrittäjille annetaan väärää informaatiota. Tämä johtuu yleensä kirjoittajan puutteellisesta liiketalousosaamisesta ja liiketalouden lainalaisuuksien huonosta tuntemuksesta.

Edellä mainitussa kirjoituksessa kerrottiin, että isommalla säilörehusadolla on helppo parantaa maidontuotannon kannattavuutta.

Toteamus on väärä, sillä kirjoituksessa unohdetaan täysin säilörehusadon tuottamiseen liittyvä kustannuspuoli. Säilörehun tuotantoon ja muiden viljelykasvien viljelyyn, ja niiden tuottoon liittyy oleellisesti alenevan rajatuotoksen laki.

Tämä tarkoittaa sitä, että panosten käyttöä lisättäessä tuotos kasvaa, mutta hidastuvasti. Jokainen panoksen lisäys kasvattaa tuotosta vähemmän kuin edellinen.

Biologisen optimiin saavuttaessa satotaso ei enää voi kasvaa. Tämän pisteen jälkeen panosten lisäys vain pienentää satoa.

Satotasoja pohdittaessa on kuitenkin muistettava, että biologinen optimipiste ei ole taloudellinen optimipiste. Tässä edellä mainitun jutun kirjoittaja tekee virheen, sillä hän korostaa suurta säilörehusatoa, jolloin kannattaa tavoitella biologista optimipistettä.

Taloudellisesti ajateltuna paras piste toimia on kohta, jossa rajatuotto on yhtä suuri kuin rajakustannus. Tämä tarkoittaa sitä, että viimeisimmästä panoksen lisäyksestä aiheutuva kustannus on yhtä suuri, kuin siitä saatava lisätuotto.

Jotta taloudellinen optimipiste olisi samassa kohtaa kuin kirjoituksessa tavoiteltava biologinen optimipiste, on kaikkien tuotantopanosten oltava ilmaisia, mikä ei ole mahdollista.

Kun taloudellisista asioista kirjoitetaan, toivon, että kirjoittaja perehtyy aiheeseen ja osoittaa myös taloudellisten asioiden tuntemista. Tällöin ei anneta väärää informaatiota maatalousyrittäjille.

Joonas Suominen
agrologi (AMK) opiskelija
SeAMK Elintarvike ja maatalous

Viljan hinta

Hankkijan Salopellolle: Kyllä hömppäheinän viljely kannattaa koska viljalla on höppähinnat kuten Hankkijallakin.
Ei nimimerkkiä

Jos rahasi ovat tiukalla, ei se viljan viljelyllä parane oli sato kuinka hyvä tahansa. Eivät pakolliset menot laske.
Ei nimimerkkiä

Kotimaista

Kun on tipaton tammikuu, niin voisi olla kotimainen kesäkuu. Nythän se on lanseerattu.
Lännenlokari

Suhteellisuus

Huomioiden maatalous-, sekä ympäristöministerien heikko maataloustietämys, voidaan viimeaikaisia päätöksiä pitää, jopa äärimmäisen huonoa parempina. **Ei nimimerkkiä**

Vaikeaksi meni

Ennen tuli pinta-alalisä kuin Manulle illallinen. Nykyinen tukihakemusviidakko on sekavampaa kuin viljelytyö käytännössä. **Kiusaantunut**

Osaajista

Älkää puhuko höpöjä. Ei Pro Agrioissa ole huippuosaajia.
Jotain tolkkua

Pitäisikö itkeä vai nauraa, kun Pro Agarian talousneuvoja valittaa huonoja viljanhintoja. Sama henkilö hinnoittelee työkseen peltovuokran 450 euroon hehtaarilta ja peltohehtaarin hinnaksi 12000 euroa.
Ei nimimerkkiä

Kiinteistövero

Kiinteistöverona maksetuille pienille palstoille pitää laittaa kyltit: Yksityisalue, pääsy kielletty! Sama eläinsuojiin.
Ei nimimerkkiä

Vaalien jälkeen

Uuden eduskunnan on päätettävä Natoon liittymisestä. Vaaleista toiseen jankutetaan, pitäisikö Natoon liittyä. Liitytään ja lopetetaan jauhaminen.
Kyllästyttää

Uusi hallitus heti töihin. Jätevesi ja nitraattiasetuksen purkamisesta hyvä aloittaa.
Ei nimimerkkiä

Kansalaisaloite.fi sivulla aloite jätevesiasetuksen kumoamiseksi. Käykää ihmeessä allekirjoittamassa. **Ei nimimerkkiä**

Kipsiä

Talvivaaran jäte kipsin nimellä pellolle, ja sitten on taas viljelijän syy saastuminen.
Tule tänne syy parka

Hienoa

Mahtavaa kun pihattoihin sopeutumattomat eläimet voidaan myydä parsinavettaan eikä tarvitse laittaa teuraaksi.
Eläinrakas

Kirjoita napakasti

■ Maaseudun Tulevaisuuden Lukijalta-sivu on yksi lehden luetuimmista osastoista. Sivulla käydään vilkasta mielipiteidenvaihtoa monista tärkeistä ja ajankohtaisista aiheista.

■ Kaikkia tarjottuja kirjoituksia ei pystytä julkaisemaan. Uuden näkökulman löytäminen ja aiheen ajankohtaisuus johtavat useimmiten kirjoituksen julkaisuun. Samoin kirjoittajan esiintyminen omalla nimellään nimimerkin sijasta.

■ Hyvä mielipidekirjoitus on tiivis ja napakka kannanotto MT:n lukijoille tärkeään aiheeseen. Se kannattaa rajata pituudeltaan alle 2 000 merkkiin.

■ Tämän kirjoituksen pituus on 590 merkkiä.

Toimitus

VIERASKOLUMNI

Virtaa suomalaiseen energiapolitiikkaan

Vaalit on käyty ja hallituksella on edessään valtava työsarka. Mielenkiinnolla odotan, mihin suuntaan uusi pääministerimme alkaa vielä Suomen energiapolitiikkaa.

Energiaremontti 2015 -kampanja oli yksi näiden vaalien ilonaiheista. Tavoite Suomen siirtymisestä kokonaan kestävään, uusiutuvaan energiaan sai myös monien keskustalaisten tuen, joten toivon, että uuden hallituksen ilmasto-, energia- ja ympäristöpolitiikka seuraa kampanjan linjoja.

Ainakin energiaremontille olisi tarvetta, ja meillä olisi siihen myös omia eväitä.

> Ilmastonmuutoksesta puhuttiin näissä vaaleissa todella vähän, mutta uusi hallitus ei voi aihetta kiertää.

Viime kuukausien työ Euroopan energiaturvallisuusstrategian ympärillä on vain vahvistanut näkemystäni siitä, että Suomen vahvuus on monipuolisissa alueissamme.

Energiaturvallisuusstrategian lähtökohtana on ollut vähentää EU:n riippuvuutta tuontienergiasta. EU tuo yli puolet siitä energiasta, mitä kulutamme, ja Suomikin on 70-prosenttisesti tuontienergian varassa.

Suomeen tuodaan vuosittain energiaa noin 13 miljardin euron arvosta, mikä kattaa yli viidenneksen kaikesta Suomen tuonnista ja tekee noin 2 400 euroa jokaista suomalaista kohden.

Mitä sitten olisi tehtävä?

Suomen olisi siirryttävä fossiilista polttoaineista sähkön ja lämmöntuotannossa kokonaan uusiutuvaan energiaan, mutta lisäksi tarvitaan kunnianhimoista energiatehokkuuden parantamista ja esimerkiksi älykkäiden järjestelmien käyttöönottoa.

Käyttäytymisemme ja suhtautumisemme energian kulutukseen ja energian käytön tehokkuuteen täytyy muuttua. Tällainen energiapolitiikan muutos tuntuisi jokaisessa niemessä ja notkelmassa halki Suomen maan. Sen jälkeen ei enää tarvitsisi kysellä, miten turvataan kohtuuhintainen energia tai kuka sen meille tuottaa.

Paikallisesti ja maakunnallisesti tuotettu energia, polttoaineet ja lämpö ovat asioita, joita kannattaa viedä eteenpäin.

Meillä on jo maakunnallisia pilottikyliä, joissa kehitetään nykyistä energiankäyttöä, energiavaroja, uusiutuvan energian tasetta sekä keinoja lisätä kylien omien energiavarojen käyttöä paikallisesti.

Näissä tärkeissä pilottihankkeissa tuodaan esille myös kuluttajan keinoja energian tehokkaaseen loppukäytäntöön ja energian säästöön.

Maaseutualueet ovat suurten taajamien lämpö- ja voimalaitosten kiinteiden uusiutuvien energiaraaka-aineiden hankinta-aluetta, mutta uudenlaisella ajattelulla ja toteutuksella kylät voivat hyödyntää omia energiavarojaan entistä enemmän myös omassa ympäristössään ja lisätä näin kyläkeskusten hyvinvointia.

Ilmastonmuutoksesta puhuttiin näissä vaaleissa todella vähän, mutta uusi hallitus ei voi aihetta kiertää. Nopeiden toimien toteuttamiseen tarvitaan selkeä tiekartta.

Energiatehokkuuden ja -omavaraisuuden haasteisiin vastaaminen vaatii niin yksityisten ihmisten kuin kansallisten ja kansainvälisten toimijoiden konkreettisia tekoja.

Mahdollisuuksia on enemmän kuin menetettävää, joten eiköhän aleta töihin.

MERJA KYLLÖNEN on europarlamentaarikko (vas.).

merja.kyllonen@europarl.europa.eu

VERKOSSA SANOTTUA

Tapaamme myös täällä facebook

15 240
TYKKÄÄ
www.maaseuduntulevaisuus.fi

Ruotsalainen maito ja vihreä etukortti kimmastuttivat

Arla joutui jälleen kerran facebook-kommentoijien hampaisiin liikennemyymälän hyllystä löytyneen maitopurkin takia. Myös uutinen, ettei Agrimarket enää maksa S-bonuksia keräsi kommentteja.

Eduskuntavaalien tulos ja hallitusspekuloinnit herättivät kiihkeimmät keskustelut. Vaalitulosta käsitellään toisaalla tässä lehdessä.

Lukijan vinkin perusteella MT selvitti Arlan purkissa olleen maidon alkuperää. Lopputulema oli, että lukijan löytämä tölkki on suurkeittiöille tarkoitettu pakkaus, joka on päätynyt vahingossa myyntihyllyyn.

Facebook-kommentoijien syyttävä sormi osoitti jälleen kerran Arlaa, vaikka MT:n kertomassa tapauksessa kyseessä oli kyseessä liikennemyymälän henkilökunnan erehdys.

Juha Eirikka haluaa tietää, miksi suurkeittiöillä on tuontimaitoa. ”Kaikki maito pitää olla suomalaista.”

Asko Matikainen kuittaa takaisin:”Ja kaikki polttoaine myös suomalaista,vai mitä? Elät 1920-luvulla.”

Jouni Jääskeläinen puolestaan kannustaa Eirikkaa kysymään maidon alkuperää, kun hän seuraavan kerran menee lounaspaikkaan.

Tapani Haukilahdesta tilanne vaikuttaa tarkoituksenmukaiselta silmänkääntötempulta. ”Toivottavasti suomalaisten silmät aukeaa Arlan tarkoitusperistä.”

Jarkko Hurri haluaa lisää paljastuksia. **Matti Peura** puolestaan miettii, kuka vahtii Arlaa:”Jos ne vaikka purkittavat ruotsalaista maitoa myös vähittäismyyntiin.”

Sari Asikaiselle hyllystä löytynyt maitopurkki on jälleen yksi syy kiertää ABC:t ja S-ketju kaukaa.

Jouni Jääskeläinen on silloin tällöin nähnyt hyllyssä ruotsalaismaitoja. ”Sen kummemmin ei ole tullut asiaan kiinnitettyä huomiota, ainoastaan Arlan tuotteet jääneet hyllyyn. Jotenkin se on viimesijainen vaihtoehto.”

Pirjo Kankaanpään mielestä suomalaiset sahaavat omaa oksaansa rivakkaan tahtiin. ”Ensin Valio laitetaan ahtaalle ja sitten markkinat ovatkin vapaat tuonnille.”

Bonuksista monta kantaa

Osa S-bonusuutista kommentoineista ei muistanut, että tanskalaiset, ei S-ryhmä, ovat Agrimarketin pääomistajia eikä bonuksia näin ollen makseta. Etelä-Pohjanmaan ja Suur-Seudun Osuuskauppojen Agrimarketit ja Multasormet maksavat edelleen bonuksia.

Joukko kommentoijia nosti esiin suomalaisten innon juosta bonusten perässä, vaikka samalla julmistuvat halpuuttamisesta.

Niilo Keski-Lusa mielestä bonushimmeleiden maksajia ovat loppujen lopuksi asiakkaat tuotteiden hinnoissa.

”Kyseisen liikkeen työntekijä piti hyvänä asiana juuri hintojen ja valikoimien takia. Enää ei ole pakko ottaa sellaisia tuotteita, jotka eivät mene kaupan.”

MAIJA ALA-SIURUA